

var endnu kommen dertil, idet de havde fortsat deres Skolegang for at blive Studenter. Han kunde de første Uger blive helt modløs i sin Ensomhed; og ofte gik han ned til Børsbroen for at se, om der ikke skulde være kommen en Æbleskipper derhjemme fra, med hvem han kunde faa sig en Passiar om Byen og fælles Bekendte. Kun hans Følelser overfor Faderen undergik ingen væsentlig Forandring; det var til Moderen, han skrev, naar han overhovedet lod høre fra sig.

Af hans ældre Brødre havde den ene — Thomas — allerede for et Aarstid siden fuldendt sine Studier og var bleven Kapellan et Sted paa Landet. Den anden, Eberhard, boede ganske vist stadig i Byen, men var i Øjeblikket bortrejst; og selv da han kom tilbage, saaes de to Brødre saa godt som ikke. Eberhard var en omsigtsfuld og ængstelig Natur, der sluttede sig inde i sig selv af lutter Frygt for at komme i Berøring med noget, der kunde tænkes at skade hans Anseelse. Han følte sig derfor højst generet af denne vanslægtede Broder, der saaledes var kommen tilløbende og vilde gøre sig gældende uden engang at være Student.

I det første Par Maaneder boede Peter Andreas oppe paa en elendig Bagstuekvist i den indre By med Udsigt til en Mængde røde Tage. Senere flyttede han ud til et Par gamle Folk i Nyboder.

*

*

*

Lillejuleaftens Dag rejste han hjem landværts, efter forinden at have meddelt sit Komme med et Par Linjer i et Brev.

Under den daglange, uendelige Kørsel gennem Sjælland og Fyen og ved Synet af de mange glade Julerejsende, der fyldte Kupeerne, mindedes han med hvilken Spænding hans ældre Brødres Hjemkomst altid var bleven ventet; hvorledes Lampene var tændt i Stuerne, og hvorledes Aftensmaaltidet var bleven udskudt til efter Togets Ankomst for at gøre Modtagelsen des mere festlig. Og han tænkte paa sine gamle Kammerater, som muligvis allerede nu vidste, at han vilde komme, og som maaske vilde modtage ham paa Stationen.